

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Variarvm Lectionvm Libri Dvo Theodori Canteri
Ultraiectini**

Canter, Dirk

Antverpiæ, M. D. LXXIII.

Stobæi loca quædam emendata. Cap. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70886](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70886)

ἀνέρος Δυσσεΐη προφερες ἀτη ὄσιν ἐκείνη.

Εὐσεβέστατον ἄρα ἔφη αὐτὸν καὶ τὸ ψυχικὸν αὐτῆς, κα-
δαπερ καὶ τῶν ἄλλων, μὴ θάνατον ὀποθανατιοδῆ-
ναι, ἢν σέβην ἀνοουῶτας τοὺς χριστιάνους. ἐπερωτη-
σάντων δὲ ἄρα π ἐμολλάσθη, ἔχρησεν.

Σάμα μὲν ἀδρανέσω βασιάνοις αὐεὶ προβέβλη),

Ψυχὴ δὲ Δυσσεΐων εἰς κέρανιον πῆδον ἴλῃ.

καὶ ὀπλέγῃ μὴ τὸ χρῆσιμόν ἐξῆς, αὐτὸς οὐδὲ Δυσσεΐεις
καὶ εἰς κέρανις ὡσπερ οἱ Δυσσεΐεις χωρήσας ὡσεὶ τῶτον
μὲν ἔβλασφημῆσας, ἐλεήσας δὲ ἄνθρωπῶν σὴν
ἰστοίαν. *Hactenus ille. Idem in initio eiusdem ca-*
pituli (quod propemodum praterieram) sic loquitur:
Nam in libris quos θεολογίων φιλοσοφίας appellat,
in quibus exequitur atque conscribit rerum ad phi-
losophiam pertinentium, velut diuina responsa. ubi
libenter, (si ullus sit coniectura locus) legerim, pro
θεολογίων, ἐκλογίων. Libri enim Porphyrij philo-
sophi ἐκλογίων φιλοσοφίας sapissimè in testimoniū
adducuntur ab Eusebio, & aliis.

Stobaei loca quaedam emendata.

CAP. V.

LICET præclaram operam nauarit in Ioannis
Stobaei collectaneis emendandis Conradus Gesne-
rus, vir omnium litterarum peritissimus, non tamē
potuit immensam illud pelagus mendarū exinanire,
praecipuè propter meliorum codicum, eorumq; ma-
ximè auctorum, unde opus tam varium consutū est,

E 4 penu-

Ant. Mure
Varia Lecti
LIII
28

penuriam. Quare nos non grauabimur huic
clori paoniam manum addere, quatenus datur, se-
nando locum vniui atque item alterum. Itaque
capite *Ἐὶ δὲ δολῶνς* leguntur hi versus Euripidi

*Εὐρωσία γδ πολλὰς ληθεῖς ἀνὴρ
ἄνωα λέξας, ἥσων ὀγλώσῃ φέρει.*

quos versus sic vertit interpres:

Sapè aliquis eloquentiã superatus

Licet iusta dixerit, posthabetur tamen eloquen-

tuam interpretationem omnino alienam a con-
suetudine esse puto: longè enim concinnior & melior lectio
erit, si pro *ὀγλώσῃ* legas *ἀγλώσῃ*. Vt his

horum verborum sensus: Lingua infantia sapè in-
peditum aliquem, etiam si iusta dixerit, & causam
habuerit iustam, tamen minus ius suum obtinet

quam homo eloquens, qui licet iniusta dixerit, &
etiam iniustam causam habuerit, tamen suum ob-
tinet ius, propter eloquentiam nimirum, ut qui pro

eloquentiam suam iusta & vera, iniusta & falsa
videri facit, & contra. Atque adeo falsum videtur

secundum Euripidem, quod inquit Staius Cecilius,
eloquentiam innocentiam esse, ut est apud Apuleium,

qui sic inquit: Sanè quidem si verum est, quod Sta-
tium Cecilium in suis poematibus scripsisse dicunt,
innocentiam eloquentiam esse. Ego vero profitemur

ista ratione, ac prae me fero, nemini omnium de
eloquentia concessurum. Apud eundem in Sermone
103. leguntur hi versus.

Oia

Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀεισέως
 Ἀγάμεμνον Ἀΐδου. δεῖ δέ σε χαίρειν
 καὶ μὴ σὺ θέλῃς. τὰ θεῶν ἔτι βεβόμισα,

Οὐκ ὅτι πᾶσι ἔφυς ἀγαθοῖς
 καὶ λυπείῃ. θνητὸς γὰρ ἔφυς.

Hic locus,

*quod ignoravit interpres, ex Eurip. Iphigenia in
 Aulide, ubi longè aliter legitur, sumptus est. Apud
 Stobaeum autem videntur quadam esse transposita,
 & inuersa. Apud Euripidem enim Agamemnon
 statim in initio colloquens cum senè, deplorat
 statum suum, longèq; beatiorè existimat illum, qui
 securè & tranquillè, etiàm ignotus & inglorius
 vixerit, & qui (ut inquit poeta) natus moriensq;
 fecellit: quam si qui semper in administranda guber-
 nandaq; republica & regno versans, magnam sibi
 gloriam, magnamq; nomen pepererat, cumq; senex
 diceret, esse hoc gloriosum & pulchrum, sed hoc
 pulchrum, inquit Agamemnon, res est admodum
 lubrica, & nimis multa secum mala apportans, cui
 respondit hoc modo senex:*

Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀεισέως

Οὐκ ὅτι πᾶσι σ' ἐφύτ' ἀγαθοῖς

Ἀγάμεμνον, Ἀΐδου

Δεῖ δέ σε χαίρειν καὶ λυπείῃ,

θνητὸς γὰρ ἔφυς, καὶ μὴ σὺ θέλῃς

τὰ θεῶν ἔτι βεβόμισα.

*Et in serm. De vituperio senectutis hi versus Eu-
 ripidis citantur:*

E S

A Λ

Αλλ' ἢ τὸ γῆρας ἢ κ' ἄριστον χαίρειν ἔα,
ἢ τ' ἀφροδίτη τοῖς ἔρασιν ἀχθεῖ.

quos sic vertit interpres:

Sed aut senectus Venerem valere iubet,

Aut Venus agrè fert amatores huiusmodi.

Nos secundum versum hoc pacto legendū censent

ἢ τ' ἀφροδίτη τοῖς ἔρασιν ἀχθεῖ. sic enim

lius omnia inter se correspondebūt, ut sit sensus, ut
senes odio habere Venerem, aut Venerem senes.

In sermone De assiduitate hic versus citatur:

Οὐκ ἔδ' ἐμοὶ γὰρ τῶν ἄριστων ἐν χεῖρας χεῖρας.

sic vertit interpres: Nunc sum ignavus, qui pro

teritos labores frustra tuli. legēdum est ἐν χεῖρας χεῖρας

εἰν, ut sit sensus: Nolo priorum laborum gravia

effundere. Et in serm. De dominis & seruis,

Euripidis versus citantur:

Κρείσσον γὰρ εἶτε δούλον εἶτ' ἐλεύθερον

Τρέφειν ἐν οἴκοις ἀσφαλές τοῖς σώφεσι.

quos sic vertit Gesnerus:

Melius est neque seruum neque ingennum

Alere domi tutum est sapientibus. nullo con

sensu: quare puto legendum pro κρείσσον, κρείσσον

id est, meliorem se neque seruum, neque ingennum

alere domi tutum esse sapientibus. & in sermone

De comparatione paupertatis & diuitiarum hic ver-

sus leguntur:

Καὶ θεοῖς μικρὰ χεῖρ' εἶδοντες τέλει

τῶν βεβηκυῶτων ὄντας ἀσεβες ἔεργει.

primus
versum

Ant. Mure
Varia Lecti
LIII
25

versum mutilum cum videret interpres, putavit legendum, θεός τε μύρα. Ego rectius & verius legendum contenderim, ἡγήθεός τε μύρα, ut etiam alibi scriptum repperi.

Ciceronis loca quaedam illustrata.

CAP. VI.

CICERO libro 1. De diuinatione, Obijciuntur etiā, inquit, saepe formae, quae reapse nulla sunt, spectio autē offerūt, quod cōtigisse Brenno dicitur, & usq; Gallicis copijs, cum fano Apollinis Delij nefariū bellū intulisset: tū enim ferunt ex oraculo haec fatum esse Pythiam: Ego prouidebo rem istam et albæ virgines. Ex quo factum est, ut & viderētur virgines ferre arma cōtra, & niue Gallorum obrueretur exercitus. Oraculum hoc Gracè sic à Suida alijsq; refertur.

Ἐγὼ μὲν μέλλω τούτων ἢ λῶσθαις κόραϊς.

Et libro primo Tusculanarū Quæst. Ergo animus, qui ut eo dico, diuinus, ut Euripides audet dicere, Deus est. Huius Euripidis dicti sic meminit Theon Sophista in Progymnasmatibus, ubi de Chria agit: Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς τὸ κατὰ ἡμεῖς ἐκείνου ἐφασκεν εἶναι θεόν. Euripidis autem versum opinor esse hunc, qui legitur inter Monastica Menandri:

Ὁ θεὸς γὰρ ἡμῶν ἔστιν ἐκ ἐκείνων θεῶν.

Idem in 2. de Oratore ad Q. Frat. Sæpe enim audiui poetam bonum neminem, (id quod à Democrito & Platone in scriptis relatū esse dicunt) sine inflam-